

Cap foto fixa

Durant una setmana d'aquest juny passat, a TV3 van estar anunciant a so de bombo i platerets, dia sí i dia també, una filmació inèdita d'Antoni Gaudí. D'inèdita, naturalment no ho era. Segur que devien haver-la vist (i segurament també uns quants cops) els nuvis que ara fa noranta anys van convidar Antoni Gaudí a les seves noces. Sembla que ell era un aparellador que treballava amb Gaudí. El va convidar al seu casament, Gaudí va acceptar el convit i, com que en aquell temps més que avui la gent tendia a casar-se un cop per vida, els nuvis van voler immortalitzar el dia fent una filmació de l'àpat i dels convidats. És gràcies a això que ara tenim Antoni Gaudí filmat. I zas! Un arquitecte passa a ser també un actor de cine.

Durant la setmana que els de TV3 van emetre dia sí i dia també l'anunci d'aquell programa, els telespectadors vam estar sentint una veu en off que ens feia saber que finalment Antoni Gaudí deixava de ser una foto fixa. Inèdit volia dir, doncs, sobretot això. Avui, gràcies, doncs, a aquella filmació, tots hem pogut veure com es movia, com gesticulava, com movia els braços o com decantava el cos mentre caminava. Si diuen que una imatge val més que mil paraules, costaria molt defensar que un seguit d'imatges en moviment no valguin com a mínim tant com un diccionari. No em sé ni imaginar què valdrà temps a venir qualsevol de les primeres noves possibilitats digitals que fa temps que ens anuncien. Potser com tot un Institut d'Estudis Catalans.

Presentem en aquest primer número de tardor un dossier del temps que els fotògrafs eren sobretot (no només) retratistes, el temps que una foto era un record d'exemplar generalment tan únic com un tresor, un document excepcional d'un temps que, si ja no era passat, tothom era conscient que ho seria. Dolors Grau l'ha coordinat amb una eficàcia que ens ho ha fet tot molt fàcil. Moltes gràcies. I també moltes gràcies a Maria Àngels Suquet, a Marta Grassot, a Inés Padrosa, a Rosa Maria Gil, a Lurdes Boix, a Jep Martí, a Toni Reyes i a David Iglésias. Entre tots han fet un dossier prou complet, en què ens parlen, entre molta altra gent i molts altres temes, d'un dels primers fotògrafs del cel, de les primeres dones retratistes,

de personatges tan excepcionals com els Unal, Josep Maria Esquirol, Valentí Fargnoli o Amadeu Maurí. Per descomptat, no hi són tots, però, per a una revista com la nostra que és també dinàmica perquè aspira a tractar l'actualitat (tot i que també té l'aspiració de quedar, de ser el primer pas entre la quotidianitat i la història), déu-n'hi-do la foto fixa de dossier que ens han lliurat.

De Gaudí, no podem saber, però, què sentia mentre el filmaven, si li va agradar o no aquell casament, com va reaccionar quan el nuvi aparellador va convidar-lo a les seves noces. És tan fals dir que una imatge val més que mil paraules com escriure (recordem Salvat-Papasseit) que el millor ocell és l'avió. Una *boutade*. Com amb la cultura tampoc amb el món, no és l'exclusió, sinó la diversitat el que fa que avanci. Avui, doncs, a més, tenim Antoni Gaudí filmat de la mateixa manera que, gràcies a tots els que hi han participat, a la REVISTA DE GIRONA tenim també el primer dossier dedicat als primers fotògrafs de les comarques gironines. Ha calgut que publiquéssim exactament 304 números perquè els dediquéssim un dossier. Tot va arribant. 1 d'octubre. Volem creure que també un xic més de 300 anys després els catalans podrem decidir què som. Ha costat, però ja quasi hi som. Ben entès: ni aquest país, ni cap constitució, no han estat mai una foto fixa.

>> Foto de Josep Esquirol. Tirant l'art a la platja d'Empúries c. 1910. Arxiu Històric de l'Escala.